

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 21.

Anden Sæssion.

9de Møde.

Fredagen den 18de October.

(Forts.)

Grundtvig (fortsat): Vi skulle desuden huffe paa, at, naar vi tale om at opdrage i Folketjens Troesbekjendelse, da er, saavidt jeg veed, efter de gjældende Love, ikke andet at vælge imellem, end at lade sig saaledes confirmere, det vil sige, at aflægge denne Troesbekjendelse, enten man har den eller ikke, eller ogsaa at sættes i Tugthuset. Det vilde derfor være galt nok, om vi ved at beholde denne Lov eller at antage den forandrede „Opdragelse i“ til „Opdragelse til“, det vilde være galt nok, men det vilde dog levne Rum tilbage for den voksne Unge til at hævde sin Troesfrihed, og derfor skal jeg, naar der maa være et Valg, foretrække dette som et mindre Onde, og det skal jeg da ved næste Skridt tillade mig at foreslaae, ligesom ogsaa en Forkortelse af Loven, thi, uagtet den kunde synes kort nok i det Hele, saa er der dog flere end jeg, som finde, at Halsen er for lang.

Cultusministeren: Efterat nu den af mig forelagte „Lovsmule“ eller „Smule af Lov“ har været tilstrækkelig angrebet, saa antager jeg, at det kan være paa Tiden, at der siges noget til dens Forsvar. Jeg skal gjøre dette saaledes, at jeg indskrænker mig til hvad der angaaer Sagen, og ikke optager Spørgsmaalene om de forskjelligste religiøse Indretninger her i Landet. Jeg skal ikke engang komme tilbage til Spørgsmaalet om min Iver i at paasynde Ordningen af alle disse religiøse Indretninger; jeg skal kun sige, at jeg ikke har krævet nogen Tak af Rigsdagen, hverken for det One eller for det Andet. Jeg skal heller ikke tale om, hvorvidt jeg helst har søgt at undgaae Rigsdagens

Medvirkning; Forklaringen over, hvorledes jeg har betragtet nærværende Anliggende i denne Henseende, har jeg givet, da det forhandlede i den til mig ved forrige Rigsdag stillede Interpellation, (Nei!), men jeg skal paa det Allerbestemteste paa mine egne og paa mine samtlige Collegers Vegne nedlægge en Protest imod det Paasagn, at Ministeriet skulde troe, at Løftet om at holde Grundloven ikke medførte Forpligtelsen til at følge den i deres ministerielle Handlinger. Det kan være, at vi feile i vor Opfatning af en og anden Bestemmelse, men Ingen er berettiget til at tillægge os en saadan Tænkemaade, som den ærede Taler, der nylig yttrede sig, behagede at tillægge ikke mig, men Ministeriet i det Hele (Hør! Hør!) — dertil er han paa det Bestemteste uberettiget. (Grundtvig: Nei! Mange Stemmer: Jo! Jo!) Jeg skal, som sagt, ikke gaae ind paa de forskjellige Spørgsmaal, som ere satte i Forbindelse med dette Lovforslag, der er fremkommet som nødvendigt for at ordne et Forhold, der viste sig ikke at kunne rigtigt behandles efter de tidligere Lovbestemmelser. Naar man her har talt om det saakaldte Civil-Ægtekab og meget Andet, saa kunde jeg dertil have Meget at sige, men jeg skal ikke drage det ind i denne Sag; kun saameget vil jeg netop om dette Punkt sige, at dengang der under den forrige Forhandling af Gjenstanden for nærværende Lovforslag blev hentydet til Civilacten som den gyldige Form for Ægtekabets Slutning istedetfor kirkelig vielse som til Noget, jeg vel ikke engang havde tænkt paa, da sad Departementschefen for de geistlige Anliggender i mit Ministerium uidentivl imellem Tilhørerne her i Salen med et af min egen Haand skrevet Lovudkast om Civilægteskabet. Den Sag har jeg taget under meget alvorlig Overveelse; jeg veed meget vel, at under en fortsat Udvikling